

[Per Hækkerup.]

Det er sandheden om dette spørgsmål, og på denne baggrund synes jeg det er meget rigtigt, at jeg konkluderer med at sige:

„Men dermed er også det politiske ansvar fastslået. Ud fra en varetagelse af detailhandlernes formodede interesser gennemtvang oppositionen, at formen blev en omsætningsafgift i engrosleddet. Oppositionen, og den alene, har æren for omsætningsafgiftens form — og ansvaret.“

Når jeg overhovedet fandt anledning til at skrive denne artikel og beskæftige mig med dette problem, var det, fordi der i oppositionspresen har været en flugt fra det ansvar, oppositionen har for, at det blev engrosleddet, omsen kom til at hvile i, en flugt, som er fremgået af den ene lederartikel efter den anden. Nu har jeg ikke taget citaterne med, for jeg vidste ikke, at vi skulle ind i denne debat her, men det ærede medlem har sikkert selv haft lejlighed til at læse et blad, han er meget nært knyttet til, og som i en lederartikel for en 14 dages tid siden forsøgte at forskubbe ansvaret for, at det blev omsætningsafgift i engrosleddet. Hvis jeg ikke husker fejl — men jeg har altså ikke vidst, vi skulle diskutere det — proklamerede det ærede medlem selv i et interview, at det konservative folkeparti havde æren for, at omsætningsafgiften blev placeret i engrosleddet, men så kan det vel ikke være os andre forment at sige, at så har man også ansvaret for, at den blev placeret dér.

Axel Kristensen: Selv om den højtærede handelsministers udtalelser her forekommer mig meget chokerende, næsten lige så chokerende som interviewet, skal jeg foreløbig ganske overlade det til det ærede medlem hr. Poul Møller at tage denne diskussion, da det er ham, der har rejst spørgsmålet.

Den højtærede fungerende statsminister sagde — jeg går ud fra, at det var ufrivilligt — at der havde været en modvilje hos os, de 2 oppositionspartier eller 3, hvor mange det er, der vil stemme imod, mod den foreslåede samordning. Vi har givet klart udtryk for, at vi ønsker, at den økonomiske politik, de beslutninger, der træffes, virker sammen, at der er en samordning, og vi har klart sagt, at vi i og for sig bebrejder regeringen, at den har været for svag på dette område. Det, vi diskuterer, er, om det fore-

liggende lovforslag løser opgaven, og det mener vi ikke det gør. Vi ønsker afgjort, at der bliver mening i tingene, således at de forskellige foranstaltninger virker sammen. Jeg synes dog, det skal siges. Det er da noget, vi ved, at de mange smukke ord om samordning virker bestikkende, ja, måske somme tider bedøvende på befolkningen. Det var det, jeg advarede lidt imod ved at henvise til, hvad skønne ord før har betydet i realiteten. Vi ønsker en økonomisk samvirken om tingene, så der bliver mening og konsekvens i, hvad der sker i det økonomiske liv.

Poul Møller: Jeg vil gerne takke den højtærede fungerende statsminister for den erklæring, han afgav på — forstod jeg — hele regeringens vegne om, at man fuldt ud vedstod sit fulde ansvar for det forlig, der blev indgået i forsommeren. Jeg deler ikke den højtærede ministers mening om det lovforslag, der her er til behandling, og det ved den højtærede minister, så hans appel i den henseende kan altså ikke ændre noget i vore synspunkter.

Jeg skal derefter gøre en bemærkning til det ærede medlem hr. Per Hækkerup. Det, jeg har hæftet mig ved i det ærede medlems artikel, er det, jeg citerede. Når man her i tinget har stemt for noget, så har man også ansvaret for det, man har stemt for. Regeringen havde været i sin fulde ret til at lade være med at bøje sig for vore betingelser, men når man går med og bøjer sig for de vilkår, vi opstiller, så er det naturligvis, fordi man anser ordningen for at være administrabel, og fordi man anser det for af den ene eller den anden grund at være nødvendigt, at man stemmer for forliget her i tinget, og i det øjeblik, man har stemt for det i tinget og det er gennemført, bærer man sit ansvar. Så kan man ikke som det ærede medlem sige, at oppositionen og den alene har æren for omsætningsafgiftens form — og ansvaret. Det var ikke os, der bad om et politisk forlig i foråret, det var ikke os, der tog skridt til at få genoptaget forhandlingerne, da de var afbrudt. Da man genoptog forhandlingerne, kendte man de synspunkter, vi havde, og bøjede sig for dem, og så må det være, fordi man også mente, at man kunne tage det saglige medansvar for dem.

Dernæst til den højtærede handelsmini-